

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
МИНИСТАРСТВО ПРАВДЕ И
ДРЖАВНЕ УПРАВЕ

Број: 112-01-59/14-07
Датум: 08.01.2014. године
БЕОГРАД
МС

На основу члана 257. и члана 258. Закона о општем управном поступку (Службени лист СРЈ број 33/97 и 31/2001 и Сл. гласник РС број 30/2010), поступајући по решењу Жалбене комисије Владе број 118-00-23/2013-01 од 30.12.2013. године, а по захтеву Живорада Бранковића за оглашавање ништавим решења Министарства правде Управе за извршење кривичних санкција број 118-00-5/11-03 од 20.06.2011. године, министар правде и државне управе Републике Србије доноси

РЕШЕЊЕ

Одбија се захтев Живорада Бранковића за оглашавање ништавим решења Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција број 118-00-5/11-03 од 20.06.2011. године.

Образложење

Живорад Бранковић поднео је дана 05.10.2012. године захтев за оглашавање ништавим решења Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција број 118-00-5/11-03 од 20.06.2011. године, у складу са одредбама чл. 258. став 1. и 2. у вези са чланом 257. тачка 2. и тачка 4. Закона о општем управном поступку. У захтеву наводи да је првостепени орган донео решење прекорачењем овлашћења јер је одлучио без претходног спроведеног поступка, да донето решење није у складу са циљем у ком је овлашћење дато, да није било никаквих стварних разлога за предлог директора, јер директор Управе није утврдио разлоге за пензинисање у претходном поступку, да је код поступка разрешења управника потребан образложен предлог директора Управе. Даље наводи да није постојао захтев подносиоца за престанак радног односа и пензинисање, као и да оспорено решење није потписала министарка, већ је отиснут факсимил а што је битна повреда одредби из члана 196. став 3. Закона о општем управном поступку. На основу напред изнетог подносилац тврди да је ништавим решењем орган извршио дела кажњива по закону и то кривично дело повреда равноправности из чл. 128. КЗ РС, кривично дело повреда права по основу рада и права из социјалног осигурања из чл. 128. КЗ, кривично дело превара из чл. 208. ст.4. КЗ РС и кривично дело злоупотреба службеног положаја из чл. 359. КЗ РС, као и да је јасно да није постојао захтев за пензинисање поднет од стране подносиоца захтева Живорада Бранковића, већ је постојала криминална намера да се њему и Републици Србији нанесе штета.

Решењем министра правде број 118-00-5/11-03 од 20.06.2011. године Живораду Бранковићу, запосленом у Казнено поправном заводу у Нишу, на радном месту управника, у звању вишег саветника, утврђен је престанак радног односа са правом на старосну пензију закључно са 22.06.2011. године.

Жалбена комисија Владе је својим решењем број 118-00-16/11-01 од 05.08.2011. године одбила жалбу Живорада Бранковића као неосновану.

Примљено
16.01.2014.

Управни суд решавајући у управном спору по тужби Живорада Бранковића пресудом 20. У. 9909/11 од 14.02.2013. године, уважио је поднету тужбу и поништио решење Жалбене комисије Владе број 118-00-16/11-01 од 05.08.2011. године. По налажењу Управног суда повређена су правила поступка прописана одредбом чл. 235. став 1. а у вези чл. 199. став 3. Закона о општем управном поступку, ово из разлога што је према садржини образложења првостепеног решења, то решење донето према слободној оцени, да независно од чињенице што се у конкретном случају сагласно ставу 3. чл. 196 ЗУП-а решава по слободној оцени, и такво решење мора да садржи елементе из чл. 199. став 2. ЗУП-а осим када је орган управе изричитом одредбом закона или на закону заснованом пропису ослобођен те обавезе.

Жалбена комисија Владе је својим решењем 118-00-2/2013-01 од 09.04.2013. године усвојила жалбу Живорада Бранковића, поништила Решење министра правде број 118-00-5/11-03 од 20.06.2011. године и предмет вратила на поновни поступак. По налажењу Жалбене комисије Владе у ожалбоеном решењу нису наведени потпуни и јасни разлози којима се првостепени орган руководио при доношењу решења по слободној оцени, чиме је поступио супротно одредби чл. 196. ЗУП-а у вези са чл. 199. став 2. ЗУП-а. Наиме решавајући по слободној оцени првостепени орган мора да не само, претходно утврди чињенично стање које претходи слободној оцени, већ мора, када поступа по слободној оцени дати и образложење саме те оцене, да приликом доношења решења по слободној оцени у образложењу се поред навођења прописа по којима је орган био овлашћен да тако одлучује, морају се навести и разлози којима се исти руководио приликом доношења таквог решења.

Министар правде и државне управе, поступајући по примедбама решења Жалбене комисије Владе број 118-00-2/2013-01 од 09.04.2013. године, која је поступила по пресуди Управног суда 20У 9909/11 од 14.02.2013. године, донео решење број 118-00-5/11-03/1 од 15.05.2013. године.

Жалбена комисија Владе је својим решењем број 118-00-10/2013-01 од 08.08.2013. године одбила жалбу Живорада Бранковића као неосновану.

Имајући у виду све горе наведено поступајући по захтеву Живорада Бранковића за оглашавање решења ништавим, овај орган је у складу са чланом 258. ЗУП-а, испитао захтев за оглашавање решења ништавим и утврдио да околности које су изнете као разлог за оглашавање решења ништавим, нису таквог карактера да би могли довести до другачијег решења, ово са разлога јер је првостепени орган приликом доношења решења потпуно и правилно утврдио чињенично стање и правилно применио материјални пропис.

У члану 73. (S4) став 1. тачка 1. самосталних чланова Закона о пензијском и инвалидском осигурању предвиђено је да у 2011. години осигураник стиче право на старосну пензију кад напуни најмање 53 године и два месеца живота и 20 година и 4 месеца стажа осигурања од чега најмање 10 година и 4 месеца ефективно проведених на радним местима на којима се страж осигурања рачуна са увећаним трајањем.

У члану 264а Закона о извршењу кривичних санкција прописано је да лицу коме се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем може решењем министра надлежног за правосуђе престати радни однос са правом на старосну пензију и пре испуњења општих услова за стицање права на старосну пензију, а по потреби службе.

Увидом у персонални досије Живорада Бранковића утврђено је да је рођен 20.09.1953. године, да на дан 22.06.2011. године има 57 година, 9 месеци и 2 дана живота, да има укупно 39 година, 6 месеци и 25 дана пензијског стажа осигурања. На пословима и задацима на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем ефективно је радио 26 година, 6 месеци и 25 дана и да испуњава услове сходно члану 73. (S4) став 1. тачка 1. самосталних чланова Закона о пензијском и инвалидском осигурању и члану 264а Закона о извршењу кривичних санкција.

Такође је утврђено да је подносилац захтева раније већ био пензинисан због потребе службе, односно да је Живораду Бранковићу решењем Министра правде број 118-00-11/96-17 од 24.12.1996. године престао радни однос са правом на пензију закључно са 30.12.1996. године, из истих разлога који су наведени у оспореном решењу а то је дугогодишњи рад именованог у посебно отежаним условима. Наведено решење је коначно и правоснажно.

Према Правилнику о утврђивању радних места односно послова у Управи за извршење кривичних санкција на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем («Службени гласник РС» бр. 87/05), назив радног места именованог на коме се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем је радно место управника у Казнено поправном заводу у Нишу које је предвиђено чланом 17. под редним бројем 1. Правилника.

Навод из захтева да је за доношење предметног решења било потребно да Живорад Бранковић поднесе захтев, да директор Управе није утврдио разлоге за пензинисање у претходном поступку, као и да је код поступка разрешења управника потребан образложен предлог директора Управе, па да је из тих разлога испуњен услов из члана 257. тачка 4. Закона о општем управном поступку која прописује да се ништавим оглашава решење које је донео орган без претходног захтева странке, а на то странка није накнадно изричито или прећутно пристала, је неоснован. Ово стога што се наведени разлог може истицати једино ако по закону или по природи ставри орган може покренути и водити поступак само по захтеву странке, а таквог захтева није било, нити је странка у току поступка пристала на њега. Како је у конкретном случају решење донето у складу са одредбом члана 264а Закона о извршењу кривичних санкција која прописује да по потреби службе, лицу коме се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, може решењем министра надлежног за правосуђе престати радни однос с правом на старосну пензију и пре испуњења општих услова за стицање права на старосну пензију. Из наведене одредбе јасно произилази да предлог Директора управе није потребан за доношење наведеног решења, како то подносилац захтева неосновано наводи. Наиме законску могућност из чл. 264.а Закона о извршењу кривичних санкција цени министар, по дискреционом праву, руководећи се законским условима и потребама службе, будући да доношење решења о престанку радног односа Живорада Бранковића због испуњења услова из члана 264а. Закона о извршењу кривичних санкција и члана 73.(S4) став 1. тачка 1. самосталних чланова Закона о пензијском и инвалидском осигурању није условљено сагласношћу подносиоца захтева односно не даје право подносиоцу захтева да изабере да ли ће користити право на пензију по наведеним привилегованим условима, већ је то овлашћење министра и зависи од његове дискреционе оцене.

Навод подносиоца захтева да је предметно решење ништаво јер оспорено решење није потписала министарка, већ је отиснут факсимил а што је битна повреда одредби из члана 196. став 3 Закона о општем управном поступку, треба одбити као неоснован. Ово стога што је одредбом члана 196. став 3. наведеног закона прописано да решење може да садржи факсимил уместо потписа и печата, ако се обрађује механографски, стим што се под механографском израдом решења подразумева израда машинама за обављање канцеларијских послова.

Такође навод да је ништавим решењем орган извршио дела кажњива по закону и то кривично дело повреда равноправности из чл. 128. КЗ РС, кривично дело повреда права по основу рада и права из социјалног осигурања из чл. 128. КЗ, кривично дело превара из чл. 208. ст.4. КЗ РС и кривично дело злоупотреба службеног положаја из чл. 359. КЗ РС, па су испуњени услови из члана 257. тачка 2. Закона о општем управном поступку која предвиђа да се ништавим оглашава решење које би својим извршењем могло проузроковати неко дело кажњиво

по кривичном закону, су без основа. Ово стога што је нападнуто решење донето у складу са одредбама Закона о извршењу кривичних санкција и Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Кривичним законом прописано која су дела кажњива по њему, а утврђивање постојања кривичне одговорности врши се у кривичном поступку по одредбама Законика о кривичном поступку.

Овај орган је ценио све наводе изнете у захтеву за оглашавање решења ништави па код напред утврђеног чињеничног и правног стања ствари, налази да су исти без утицаја на правилност и законитост оспореног решења.

На основу напред наведеног одлучено је као у диспозитиву решења.

УПУТСТВО О ПРАВНОМ СРЕДСТВУ: Против овог решења може се, преко ове Управе, поднети жалба Жалбеној комисији Владе у року од осам дана од дана његовог пријема.

Доставити:

1. Живораду Бранковићу,
ул. Светозара Марковића бр. 72, 19000 Зајечар
2. Архиви

